

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NYKØBING KATEDRALSKOLES ELEVSAMFUND

---

*Afskedsfesten for Katedralskolen i Slotsgade
den 24. juni 1953*

PROGRAM

Kl. 20

1. Musik: Kong Frederik IX's honnørmarch.
2. Velkomst ved Elevsamfundets formand.
3. Fællessang: Gaudeamus igitur.
4. Tale: Hofjægermester, godsejer E. Tesdorpf.
5. Fællessang: Der er i Nykøbing . .
6. Tale: Rektor L. Willesen.
7. Skolens flag sænkes.
Fællessang: Fra himlen er du faldet.
8. Dans i skolegården. Servering af pølser og øl.

Kl. 23

9. Fakkeltøget til den nye skole på Westensborg mark
formeres.
Under marchen fællessang: Hellig er vor ungdoms lyst.
10. Faklerne kastes i bål ved den nye skole.
11. Båltale.
12. Fællessang: Midsommervisen.
13. Afslutning ved elevsamfundets formand.

De brevitae vitae.

Gaudeamus igitur,
juvenes dum sumus,
post jucundam juventutem
post molestam senectutem
nos habebit humus!

Ubi sunt, qui ante nos
in mundo fuere?
Vadite ad superos,
transite ad inferos,
ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est,
brevis finietur,
venit mors velociter,
rapit nos atrociter,
nemini parcetur.

Pereat tristitia!
Pereant osores!
Pereat diabolus!
Quisvis antisocius
atque irrisores!

Vivat academia!
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet!
Vivant membra quaelibet!
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines,
faciles, formosæ!
Vivant et mulieres,
teneræ, amabiles,
bonæ, laboriosæ!

Vivat et respublica!
Et qui illam regit!
Vivat nostra civitas!
Mæcenatum caritas,
quæ nos hic protegit!

E. Horneman: Dengang jeg drog af sted.

Der er i Nykøbing,
der er i Nykøbing
så mange muntre ting,
ja, så mange muntre ting.
Berømt for sit humør
med fest og tilbehør
er skolen med sin lærerstab
og sit discipelskrab.
Fra rektor ned til »rasserne«
der laves skæg med mer',
når ungerne på pladserne
om denne forskrift be'r:
Disciple, lad det ske!
Gå ind i N K E!
Hurra, hurra, hurra!

Da jeg i skolen kom,
da jeg i skolen kom,
min tanke var så from,
ja, min tanke var så from.
Jeg tro'de, at latin
var en slags dansetrin,
at algebra og grammatik
var grammofonmusik.
Men næppe blev jeg »rasse«,
før jeg fik mer' forstand,
nu ved jeg, at hver klasse
gi'r læren om hvordan:
Disciple skal sig te
i vores N K E!
Hurra, hurra, hurra!

Disciplene engang,
disciplene engang
sku' lave kirkesang,
ja, sku' lave kirkesang.
De skreg begrav' ligvis
mest til Madonnas pris,
så siden skolen fik rykind
af søde pigesind.
Når vi nu alle synger,
er det i blandet kor,
der stadig os forynger
med disse søde ord:
Disciple skal sig te
i vores N K E!
Hurra, hurra, hurra!

En rektor skal ha' magt,
en rektor skal ha' magt
til at få noget sagt,
ja, til at få noget sagt,
der vejen blomsterstrør
for skolens trillebør
på vejen op mod bjergets top,
hvor skolen hører op.
Men har du først examen,
så lytter du med tak
og siger ja og amen
til rektors kloge snak:
Disciple skal sig te
i vores N K E!
Hurra, hurra, hurra!

Vor skole er et sted,
vor skole er et sted,
hvor nissen flytter med,
ja, hvor nissen flytter med.
Dengang, da det var »før«,
den lå ved kirkens dør,
så flytted' den mod slottet ud
for statens underskud.
Nu flytter vi den atter
og til et skønt palads,
hvor lettere man fatter, —
sagt af Pythagoras:
Disciple skal sig te
i vores N K E!
Hurra, hurra, hurra!

Har man sin lærdom glemt,
har man sin lærdom glemt,
så er det ej så slemt,
nej, så er det ej så slemt.
Hvis »amo« bøjes vel,
og man kan lidt tabel,
så når man næsten, hvad man vil
i livets puslespil.
Men eet må aldrig glemmes
ved noget Rubicon,
at saligt vil fornemmes
din gamle skoles ånd.
Så derfor lad det ske:
Hold fast ved N K E!
Hurra, hurra, hurra!

Vift stolt på Kodans bølge.

Fra himlen er du faldet,
du Danmarks helligdom!
Did har du kæmper kaldet,
som verden leder om.
Så længe rygtet svinger
sig over land og sø,
mens Nordens harpe klinger,
din ros skal ej uddø.

Hellig er vor ungdoms lyst,
tillidsfuldt sin krans den sanker;
hag det muntre lette bryst
spirer åndens rige tanker;
med fortrøstning hjertet går
sin forjættelse i møde.
Liflig er vor ungdoms vår!
På vor kind dens roser gløde.

Over sjælens dybe ro
dagens gerning trofast værner
barnehjertets drøm og tro
modnes under nattens stjerner.
Brystet fyldes år for år
rigere af livets toner.
Liflig er vor ungdoms vår!
håbet bygger i dets kroner.

Under kærlighedens tugt
vokser sjælens unge vinge,
men den modne kundskabs frugt
kan kun ægte troskab bringe.
Vokser byrden år for år,
stærkere bli'r hjertets flamme.
Liflig er vor ungdoms vår!
Frejddigt mod står ej til skamme.

Håb og tillid er vor skat;
sorgen skal den ej fordunkle,
sent i alderdommens nat
som en stjerne skal den funkke!
Synker livet år for år,
dog dets rigdom sig udfolder.
Liflig er vor ungdoms vår!
I sit skød den himlen holder.

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark, under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans!
den er bundet af sommerens hjerter så varme, så glade.

Vi elske vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelse sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud, sankte Hans:
ret som føllet og lammet, der frit over marken sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde;
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde.